

Rector ved den Skole, hvorved han nu er ansat; man slutter nu som saa, at, da han har været ansat ved en Skole, som, uagtet den ikke er en offentlig Skole, dog har Understøttelse af Staten, skal man lægge de Aar til, som han har virket i Fredericia, og derefter beregne hans Pension. Det er nu vistnok en Smags Sag, det er ikke godt for mig at vide, hvorledes det vil falde i Drene, men det forekommer mig dog, at, naar vi have en Pensionslov, skulle vi holde os til den (Hør!) og ikke saaledes udstrække den fast over alle Grændser. Dertil kommer, at denne Mand, efter hvad der er opgivet, i Grunden tidligere har været meget stærkt begunstiget. Af de Data, der foreligge, fremgaaer det, at han blev Adjunct, da han omtrent var 20 Aar gammel; han blev siden i en Alder af 26 Aar, uden at have nogen Examen, som kvalificerede ham dertil, ansat som Forstander for den lærde Skole i Fredericia, og efter hvad der er mig sagt — jeg veed ikke, om det forholder sig saa — har han som saadan havt 1000 Rbd. Der bliver dernæst Spørgsmaal, om han har udmærket sig særdeles i den Stilling, hvori han nu virker. Jeg veed ikke, hvor megen Vægt man vil lægge paa den Indberetning, som er givet af Skoleinspecteuren; men det synes, som om han ikke har havt mere end et overfladisk Kjendskab til Skolen. Men det er, som sagt, det Gæste, man har at holde sig til, og det er en Indberetning, som ingenlunde stiller Rector Rosenbahl i noget gunstigt Lys, hvad hans Duellighed angaaer. Den indrømmer, at han er en samvittighedsfuld og paapassende Mand; men, hvad hans Duellighed angaaer, er Indberetningen snarere i Disfaveur end i Faveur af ham. Man har dernæst henviist til en vis Billighedsfølelse og har anført, at hans økonomiske Stilling er trykkende. Ja, var det en privat Sag, kunde og vilde vist de fleste af os gaae ind paa saadanne Hensyn; men det er jo i Grunden ikke derfor, vi sidde her; vi sidde her, for at bedømme, om han kan henføres under Pensionsloven eller ikke. I ethvert Tilfælde er det, at gjøre Gjæld, ikke i og for sig nogen Ubefaling; det er, som bekendt, lettere at gjøre den end at komme ud af den. Man har dernæst paaberaabt sig, at

han har 6 uforsørgede Børn; men Udtrykket „uforsørgede“ Børn forekommer mig at være brugt i en noget uegentlig Betydning; det er mig nemlig fortalt af Mand, som jeg troer ere vel underrettede, at den ene af disse Døtre er gift, den anden forlovet, og de maae altsaa dog vel ikke være saa meget unge, men i en Alder, hvori man maa antage, at de kunne forsørge sig selv. De to andre Døtre ere ældre, den ene Søn har været Student i mange Aar, og, hvis han ikke har nogen Embedsexamen, saa er det ikke Alderens Skyld. En anden Søn er Officeer, og det er dog en noget særegen Talemaade at kalde en Officeer et uforsørgt Barn, saa disse Motiver synes jeg egentlig ikke ere saa meget støttende for Forslaget. Hvad det angaaer, at sætte Manden paa Bartpenge, da har jeg ikke kunnet gaae ind derpaa; jeg har ikke kunnet gjøre det af den Grund, at jeg troer ikke, det kommer Rigsdagen ved at sætte Embedsmænd paa Bartpenge. Og, havde Ministeren erkjendt en saadan Afgjørelse for passende, saa havde han gjort det; det er en Sag, som hører hen under ham. Der er ogsaa i og for sig selv, synes jeg, noget, jeg kunde næsten sige, Spilsfægtteri i at anvende Bartpenge paa den Maade, naar man siger, Manden er over 60 Aar; han kan ikke bruges mere i dette Embede, men nu skal han gaae af paa Bartpenge. Der forekommer mig at være noget Skævt i den Maade at slutte paa. Jeg har opstillet mit Forslag, som jeg har ønsket maatte betragtes som subsidiairt, som Middelveien mellem det, han vilde faae, hvis Ministeriets Forslag gik igjennem, og det, han vilde faae i Overensstemmelse med Pensionsloven; det er altsaa et Mæglingsforsøg, og jeg maa nu overlade til den ærede Forsamling, om den vil gaae ind derpaa.

Efterat Formanden havde været sit Sæde og Viceformanden (Spandet) havde indtaget samme, gaves Ordet til

Winther: Jeg kan ligesaaletid gaae ind paa det foreliggende Lovforslag, som den sidste ærede Taler. Ogsaa efter min Mening maa man forkaste Loven, hvis man ikke kan gaae en ganffe anden Vej. En saadan har imid-